

نقش حکمروایی و مدیریت شایسته شهر در تحقق توسعه پایدار شهری**

مریم سامری^{1*}، محسن تابان²

1- دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد اسلامی، واحد شوشتر، ایران.

شماره تماس: 09163436958 پست الکترونیکی: m.sameri_art@yahoo.com

2- استادیار، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه صنعتی جندی شاپور، دزفول، ایران.

پست الکترونیکی: mhsntaban@yahoo.com

چکیده

همراه با رشد سریع شهرنشینی و بروز مشکلات روز افزون، امروزه شهرها با چالش های زیادی چون فقر، آلودگی زیست محیطی، بیکاری، عدم امنیت و... رو به رو شده اند، از طرفی طبق پیش بینی سازمان ملل که برآورد کرده است تا سال 2030 حدود 60 درصد مردم جهان در نواحی شهری زندگی خواهند کرد؛ آشکار است که مدیریت شهری با رویکرد سنتی و با ساختار متمرکز، بدون توجه به مشارکت شهروندان و با راه حل های پیشین قادر به حل این چالشها و مشکلات نخواهد بود. چالشی که خود تابعی از تغییر و تحول های فناورانه، جمعیتی، اقتصادی و سیاسی و بین المللی محسوب می گردد. در نتیجه تنها راه برون رفت از این چالش های شهری، تحول در ساختار مدیریت شهری با رویکردی نو به آن است که از آن تحت عنوان «حکمروایی شایسته شهری» یاد می شود. که به عنوان اثربخش ترین، کم هزینه ترین و پایدارترین شیوه اعمال مدیریت معرفی می شود. حکمروایی شهری به عنوان فرآیند مشارکتی توسعه تعریف می شود و به موجب آن همه ذینفعان شامل حکومت، بخش خصوصی و جامعه مدنی تمهیداتی را برای حل مشکلات شهری فراهم می آورند که نتیجه آن رفع ناپایداری توسعه شهری، رفع ناپایداریها از بدنه نهادهای مدیریتی، برنامه ریزی شهری، کارآمد سازی و مسئولیت پذیری بیشتر در اداره امور شهری و تفویض قدرت، وظایف و صلاحیت ها به حکومتها و سایر ذی نفعان محلی خواهد بود. بنابراین عدم تمرکز، مشارکت همگانی، شراکت بین شهر، دولت، جامعه مدنی و بخش خصوصی که ابزارهای اصلی نبرد شهرها برای پاسخگویی به نیازهای اجتماعی و پایداری است را در پی خواهد داشت.

در این پژوهش به الزامات و اهداف و ضرورت حکمروایی شایسته اشاره شده و در نهایت این نتیجه حاصل آمد که رسیدن به پایداری و توسعه شهری جز با حکمروایی شایسته که در گرو مشارکت و بسیج امکانات محلی می باشد؛ تحقق نمی یابد.

واژه های کلیدی: حکمروایی، حکمروایی شایسته شهری، حکومت، توسعه پایدار، مشارکت.